

BATTAL GAZİ DESTANI

BİRİNCİ BÖLÜM

(12) Söz başı: (13) *Elhamdüli'l-lahi rabbi'l-âlemîn ve'l-akabetü li'l-müttakîn velâ udvâne illâ ala'z-(14)zâlimîn ve salla'l-lahu alâ seyyidînâ Muhammedin ve âlihî ecma'în. O sadr-ı bedr-i alem [3] (1)* mefhar-ı mevcudat ve mihter-i kâinat, sadr-ı suffe-i safa (2) ve mah-ı kubbe-i vefa pür-nur Muhammed Mustafa aleyhi's-salavatü vesselamın (3) dürer-i bar kelimından ve sükker-i nişar-ı zebanından*¹ rivayet edenler şöyle anlatırlar ki (4) bir gün Hz. Muhammed Mustafa –salla'llâhu aleyhi ve sellem²- sabah namazını (5) kılmış ve ashab-ı güzîn –rıdvanuğllâhi teali aleyhim ecmain³- (6) karşısında toplanıp oturmuştu.

Hz. Peygamber'in (7) morali bozuktu. Çünkü üç gündür Cebrail (8) vahiy getirmemişti. O zaman Hz. Peygamber (9) mübarek yüzünü yârenlerden tarafa döndürüp: "Ya ashabım! İçinizden (10) birinin güzel bir hikâye veya hoş bir şey anlatmasını istiyorum. Biraz onun ile meşgul olayım, (11) inşallah kardeşim Cebrail -aleyhisselam- gelir, vahiy getirir." dedi.

(12) Ashabın içerisinde bir yiğit; uzun boylu, güzel yüzlü, adı Abdülvehhâb. (13) Ayağa kalktı, Resulullah'ın önünde dua etti ve: "Ya Resulullah! (14) Çok sefer yaptım ve çok memleketler gördüm. Ama gördüğüm memleketler içinde (15) Rum (Anadolu)'dan daha iyi yer hiç görmedim. Şehirleri birbirine yakın, suları (16) pek fazla, çeşmeleri çok, havası güzel, nimetleri bol ve insanları (17) garip, dost ama kâfirlerdir. İnşallahu teali o memleketi Tanrı (18) Müslümanlara nasip eder." dedi.

O kadar güzel anlattı ki Hazret-i Peygamber'in (19) mübarek hatırı Rum'a meyletti. O an Cebrail, (20) âlemlerin yaratıcısından haber getirdi. "Ya Resulullah! Hak celle (21) ve âlâ hazretleri sana selam etti ve şöyle buyurdu: (22) Benim habibim Ahmed ve Resulüm Muhammed -aleyhisselamın- mübarek

1 Hamd (övgülerin en yücesi), âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Hayırlı sonuç Allah'tan sakınanlarındır (müttakîn). Düşmanlık, yalnızca zalimler için söz konusudur. Efendimiz Muhammed'e ve O'nun hane halkının hepsine selam olsun. Âlemin başı ve dolunayı, varlıkların övünç kaynağı, kâinattaki varlıkların en yüksek rütbesine sahip olanı, gönül ikliminin başı ve vefa kubbesinin nuru olan Hz. Mustafa'nın (O'na salât ü selamlar olsun) söz incilerinden ve dilinden dökülen tatlı ifadelerinden râviler şöyle rivayet ederler ki...

2 "Allah'ın selamı O'nun üzerine olsun".

3 "Allah onların cümlesinden razı olsun."

[4] ⁽¹⁾ hatırı Rum'a meyletti. Ben de o vilayeti ümmetine nasip ettim. ⁽²⁾ Kiliselerini yıkacaklar, yerlerine mescitler ve medreseler yapacaklar". "Elçiliğin ⁽³⁾ hükmü tamam olunca, iki yüz yıl sonra bir yiğit dünyaya gelecek, uzun boylu, güzel ⁽⁴⁾ yüzlü, buğday tenli olacak. Senin oğlanlarından, Malatya'dan olacak. Adı Cafer ⁽⁵⁾ olacak. Pehlivanlıkta Hamza'ya, heybette Ali'ye benzeyecek, zekilikte Emir ve ⁽⁶⁾ Ümmiyye'den ziyade olacak. Yalnız yürüyecek, dört kitabı bilecek. Yüksek ses ile ⁽⁷⁾ bir şey okuduğunda havadan kuşlar aşağı dökülecek. O Cafer Anadolu'yu fethedecek. ⁽⁸⁾ Kiliselerini yıkıp yerine mescitler ve medreseler yapacak. İstanbul'un ⁽⁹⁾ kapısını da o açacak. Keşişlerin ciğerini kebab eyleyecek. Resulümün mübarek hatırı ⁽¹⁰⁾ güzel olsun." dedi. Tekrar yükselip gitti.

Hız Peygamber bu haberleri ⁽¹¹⁾ işitti, mutlu oldu, mübarek yüzü açıldı. Başını yukarı kaldırdı, ⁽¹²⁾ ashaba: "Âlemlerin padişahı Anadolu'yu bana ⁽¹³⁾ ve benim ümmetime bağışladı." dedi.

Ashap bu habere çok mutlu olup ⁽¹⁴⁾ sevindi. O zaman Abdülvehhâb yerinden ayağa kalktı: "Ya Resulullah! ⁽¹⁵⁾ Bu ashaptan o zamana kimse ulaşabilecek mi, o yiğidin yüzünü görebilecek mi?" dedi.

Yine Cebrail geldi: "Ya Muhammed! Hak teali şöyle buyurdu ki ⁽¹⁷⁾ soru soran kişi o zamana ulaşacak, o yiğidin yüzünü ⁽¹⁸⁾ görüp onunla çok gazalar edecektir ve benim habibim Abdülvehhâb'ın ⁽¹⁹⁾ başını okşasın, mübarek ağzının barını onun ağzına bıraksın. Bu günü ⁽²⁰⁾ ve bu saati tarih atıp ona emanet etsin. O yiğide ne zaman ulaşırsa, Resulümün ⁽²¹⁾ mektubunu ona versin." dedi. Tekrar yükselip gitti. O zaman Hazret-i Resul emretti, [5] ⁽¹⁾ o günü tarih olarak kaydettiler, Abdülvehhâb'a emanet ettiler. Hazret-i Resul, ⁽²⁾ Abdülvehhâb'ın başını okşadı, mübarek ağzının barını ağzına koydu. Abdülvehhâb ⁽³⁾ yuttu. İndi boğazında kaldı, aşağı inmedi. Çünkü emanet idi. ⁽⁴⁾ Ayrıca çok nasihatler etti: "Cafer'e erişsin, benim selamımı ona ⁽⁵⁾ söyleyesin." dedi.

Devamı için bk. Necati Demir-Mehmet Dursun Erdem, *Battal Gazi Destanı*, Hece yay., Ankara 2007.